

UNA SENSACIÓ INEXPLICABLE

Amor. Quatre lletres, una paraula tan petita, amb un significat tan gran, una paraula que se'm fa curta per a descriure al detall tot el que sento per algú, no sabia donar-te una explicació exacta del que se sent. Puc pensar que l'amor pot ser com un gos estima al seu amo, li llepa la cara, fins i tot havent-lo deixat a casa tot el dia, et rebrà feliç, et mourà la cua i et lleparà. Un gos si el tractes bé, ell t'ho retornarà multiplicat per mil, t'animarà cada dia de la seva vida i t'estimarà. Això per a mi és amor. Al mateix temps, vull afegir l'amor cap a una persona, la qual cosa no és igual per a tots, però per a mi aquest amor és especial, perquè voler a algú, des del meu punt de vista, no és tan fàcil.

He estat buscant a algú que em doni aquest afecte, que tant desitjo, que tant necessito, un petó o una abraçada, o tan simples com paraules boniques que tant em marquen el cor. Tant de temps esperant que he pensat que ara mateix no ho necessito i que ja vindrà la persona indicada que tant exigeixo, al temps adequat.

Però resulta que si algú em pregunta, què és l'amor per a tu?, respondria amb el nom de la meva mare sense dubtar-lo. La meva mare, la que quan estava embarassada, esperava amb ànsies que tot sortís bé i que després de nou mesos, als seus braços em tingués. La que m'ha acompanyat en els bons i mals moments, i que pot identificar immediatament quan estic bé o malament. Es preocupa més per mi que per ella. És la meva companya d'aventures i de vida, i qui quan ploro seca les meves llàgrimes. A ella que se li nota la mirada d'amor quan em mira als ulls, només volent el millor per a mi i jo sense entendre moltes vegades perquè es comporta així. Quan trec bones notes i em felicita per tot el meu esforç, o quan m'anima malgrat els mals moments que passo. La meva mare, la qual em dona uns consells que per a tota la meva vida serveixen, aquesta persona que sempre cuido, només que a vegades la comunicació no ajuda del tot. Qui sempre em pentinava abans d'anar a classes i em diu que soc una princesa. La que suporta els meus empipaments sense raons i que no dubtava a venir i asseure's al meu costat a parlar de l'ocorregut. Quan m'aixecava aviat per a anar al seu llit, una ximpleria que m'alegrava els matins i quan m'abraçava fort quan jo no aconseguia dormir, perquè les seves abraçades sempre m'arriben a calmar. Exigint-se massa sabent que tots estem al seu costat, i mostrant-me que a tot algun dia puc arribar. Qui treu els meus millors somriures. Encara que sé que no sempre serà aquí i que el temps s'esgota, és impressionant pensar quant temps he passat amb ella, rient o plorant. És increïble com hem crescut i com hem canviat en tot aquest temps. Inimaginable com som tan iguals i tan diferents alhora. I és que la vull perquè sempre m'ha cuidat, m'ha protegit, perquè sempre ha estat una gran referent per a mi, un exemple a seguir. Des de molt petita em va ensenyar a ser empàtica, bona i solidària. La vull perquè celebra en gran els meus èxits, fins i tot més que jo mateixa, i sempre és aquí per a ensenyar-me a aprendre dels meus errors i per a aixecar-me quan caic.

A la meva mare és al que amor puc dir, perquè amb ella sempre hi pots comptar, una mare amb qui confiar, parlar i malgrat les controvèrsies, l'estimaré perquè fins al seu últim sospir ella m'estimarà, això és al que jo dic amor. Per això, si ella pogués veure a través del meu cor, saber el que penso, entendria com és de gran el meu amor per ella. No puc descriure-ho amb paraules, només l'estimo per existir, l'estimo per veure-la somriure. La qual cosa és una sensació inexplicable. I sé que en un futur gaudiré d'haver estimat tots els moments que he passat amb ella.

Al cap i a la fi, crec que l'amor és així, el millor amor que he pogut tenir o almenys per mi.